

Sygn. akt III UK 14/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania Przedsiębiorstwa (...) Sp. j. w T.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
z udziałem zainteresowanych: A. K., W. K., T. P., J. P., M. R., Syndyka Masy
Upadłości K. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym, ustalenie wysokości podstawy wymiaru
składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13
listopada 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017 r. oddalił apelację Przedsiębiorstwa (...) Sp. j. w T. (dalej jako Spółka „B.” lub wnioskodawca) od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 15 września 2016 r., wydanego w sprawie z udziałem Syndyka Masy Upadłości K. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. (dalej jako K.), oddalającego odwołania wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 2 lutego 2016 r. oraz z dnia 22, 25, 27 i 28 stycznia 2016 r.,

stwierdzających, że zainteresowani A. K., W. K., T. P., J. P. i M. R. podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu we wskazanych w decyzjach okresach, określających podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia oraz stwierdzających, że płatnikiem składek za zainteresowanych jest wnioskodawca, tj. Spółka „B.” (...) Sp. j. w T.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że zainteresowani w spornych okresach wymienionych w zaskarżonych decyzjach byli pracownikami wnioskodawcy, a nie R. Spółki z o.o. w W. (dalej jako Spółka R.), a następnie K. Na podstawie zawartych między tymi Spółkami a wnioskodawcą umów cywilnoprawnych o świadczenie usług nie doszło bowiem do skutecznego przejęcia zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. Jakkolwiek formalnie umowy te były realizowane, to jednak opierały się na pozorowanym przejęciu zadań wnioskodawcy w zakresie robót ogólnobudowlanych i transportowych, jak i załogi z naruszeniem bezwzględnie obowiązującego art. 23¹ k.p., Zatem umowy te, jako sprzeczne z prawem, są nieważne w rozumieniu art. 58 k.c. Sąd Apelacyjny stwierdził, że w sprawie nie mają także zastosowania przepisy ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 594, dalej jako ustawa o pracownikach tymczasowych), ponieważ Spółka R. i K. zostały wykreślone z Krajowego Rejestru Agencji Zatrudnienia, w związku z niepodjęciem działalności w zakresie agencji zatrudnienia. Ponadto zainteresowanych nie można traktować jako pracowników tymczasowych zgodnie z przepisami wskazanej ustawy, ponieważ nie wykonywali oni pracy tymczasowej w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy. Sąd Apelacyjny wykluczył przy tym nieważność postępowania, określoną w art. 379 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. bowiem nie potwierdziła się niedopuszczalność drogi sądowej, ani nie zachodzi nieważność postępowania z powodu brak właściwej reprezentacji Spółki R.. Sąd Okręgowy ustanowił dla tej Spółki kuratora (art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 k.p.c.), który mimo prawidłowego zawiadomienia go o toczącym się postępowaniu (art. 477¹¹ § 2 i 3 k.p.c.), nie zdecydował się na wstąpienie do sprawy. Wobec tego Spółka R. nie korzysta w sprawie ze statusu zainteresowanego. Natomiast zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał wystarczającą podstawę do oceny skuteczności

i sposobu realizacji umów zawieranych między wnioskodawcą a Spółką R. oraz K. Wobec tego odmowa przeprowadzenia dodatkowych dowodów zgłaszanych przez wnioskodawcę nie narusza art. 217 §1 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c.

Spółka „B.” zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną, wnosząc o jego uchylenie oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i orzeczenie o zmianie zaskarżonych decyzji oraz określenie, że płatnikiem składek za zainteresowanych jest K., bądź że płatnikiem tym nie jest skarżąca, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej kosztów postępowania sądowego, a w razie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach. Skarżąca wniosła też o zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych, a w razie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej lub drugiej instancji, pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach wymienionych w art. 398³ § 1 k.p.c., bowiem skarżąca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie: 1) art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i art. 144 k.p.c., przez niewzięcie pod rozwagę okoliczności, że Spółka R. nie posiadała organu powołanego do jej reprezentowania w toku procesu, a co za tym idzie umocowanie kuratora powołanego na podstawie art. 146 w związku z art. 143 i art. 144 k.p.c. było niewystarczające dla właściwej reprezentacji tej Spółki i w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania przewidzianej w art. 379 pkt 2 k.p.c.; 2) art. 379 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm. dalej jako ustawa systemowa), przez niewzięcie

pod rozagę okoliczności, że organ rentowy w ogóle nie wydał decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym przez zainteresowanych w Spółkach R. i K., podczas gdy art. 38 ust. 1 tej ustawy wymaga w razie sporu w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym wydania decyzji osobie zainteresowanej oraz płatnikowi składek; 3) art. 386 § 2 k.p.c., przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji; 4) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez sporządzenie uzasadnienia, które stwarza jedynie pozory pełnego rozpoznania sprawy i nie pozwala na zapoznanie się z podstawą faktyczną i prawną rozstrzygnięcia; 5) art. 38 ust. 1 ustawy systemowej, przez błędną jego wykładnię i uznanie, że przepis ten odnosi się jedynie do sporu co do obowiązku ubezpieczenia z konsekwencją wskazania płatnika składek, co skutkowało przyjęciem, iż nie ma on zastosowania w przedmiotowej sprawie; 6) art. 3 k.p. w związku z art. 2 pkt 1 ustawy o pracownikach tymczasowych, przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie, że skarżąca jest pracodawcą nie zaś pracodawcą użytkownikiem oraz nieuznanie Spółek R. oraz K. za rzeczywistych pracodawców zainteresowanych; 7) art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o pracownikach tymczasowych, przez ich niezastosowanie, a tym samym powielenie błędu Sądu Okręgowego, co skutkuje brakiem uznania zainteresowanych za pracowników tymczasowych w rozumieniu tej ustawy, podczas gdy umowa zawarta przez zainteresowanych spełniała przesłanki umowy o pracę tymczasową (łączy okres zatrudnienia w R. Sp. z o.o. oraz K. nie przekroczył limitów określonych w art. 20 tej ustawy; 8) art. 22 ust. 1 oraz art. 23¹ k.p., przez ich błędną wykładnię i uznanie, że dla oceny kto jest pracodawcą w stosunku do pracowników decydujące jest „faktyczne” przejęcie zakładu pracy powodujące, iż pracownicy świadczą pracę na rzecz kogoś innego niż dotychczas, a nie ma znaczenia całokształt okoliczności, w tym przekazanie określonych składników majątkowych lub niemajątkowych prowadzonego zakładu lub jego części oraz że skutek takiego przejęcia wyłącza skierowanie przez pracodawcę przejmującego przejętych pracowników do wykonywania pracy u dotychczasowego pracodawcy w ramach zawartej pomiędzy stronami umowy o świadczenie usług; 9) art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie zasady swobody umów w zakresie umowy zainteresowanych z agencjami pracy tymczasowej R. Sp. z o.o. i K. oraz

porozumienia skarżącej z tymi agencjami, które to umowy zostały ocenione przez Sąd sprzecznie z ich treścią oraz ujawnioną wolą stron i przyjęcie, że nie doszło do skutecznego przejęcia zakładu pracy w porozumieniu ze skarżącą, bo przejęciu pracowników nie towarzyszyło przejęcie składników majątkowych skarżącej tak przez Spółkę R., jak i następnie K., a porozumienie to jest nieważne, w związku z czym nie mogło wywrzeć przewidzianych prawem skutków; 10) art. 11 k.p., przez jego niezastosowanie i uznanie, że pomiędzy skarżącą a zainteresowanymi został nawiązany stosunek pracy, mimo że nie ustalono, by podmioty te złożyły zgodne oświadczenia woli w tym zakresie, a materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż zainteresowani zawarli umowę o pracę z agencjami R. oraz K., które prowadziły wszelkie sprawy kadrowe, naliczały i wypłacały wynagrodzenia etc.; 11) art. 4 pkt 2a ustawy systemowej, art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1938 ze zm.), art. 104 ust. 1 pkt 1a ustawy o promocji zatrudnienia, art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2344 ze zm.), przez ich błędną wykładnię i uznanie, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne za zainteresowanych w spornych okresach jest skarżąca, podczas gdy jest to sprzeczne z materiałem dowodowym zebrany w sprawie; 12) art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 104 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia, art. 29 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, przez ich błędną wykładnię i uznanie, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stanowi przychód osiągany przez zainteresowanych od agencji R. Sp. z o.o. i K., ustalony w oparciu o kwoty zadeklarowane przez te agencje, tj. kwoty, których nie ustaliła i nie wypłacała skarżąca.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którym jest ustalenie „czy w sprawach, w których pracodawca zawiera umowy na podstawie art. 23¹ k.p. (tzw. umowy outsourcingowe) z agencjami pracy tymczasowej przenoszące

wszystkich pracowników do agencji pracy tymczasowej bez przeniesienia składników majątkowych, a następnie przewidujących skierowanie zatrudnionych pracowników do pracy w pierwotnym zakładzie pracy, pracodawcą i zarazem płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w stosunku do takich pracowników, w myśl art. 3 k.p. w zw. z art. 23¹ k.p. oraz przepisami ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych są agencje pracy tymczasowej, czy też przedsiębiorcy, którzy zawarli umowy z tymi agencjami na podstawie art. 23¹ k.p.". Zdaniem skarżącej, skutecznemu przejściu pracowników w tej sprawie nie musiało towarzyszyć przejęcie składników majątkowych spółki B. Sp. j., co sugeruje Sąd drugiej instancji. Skarżąca podniosła, że w tej sprawie podpisała umowy outsourcingowe o świadczenie usług, na mocy których - w oparciu o art. 23¹ k.p. - usługobiorcy przejęli wszystkich pracowników. Spółki te, oprócz składania deklaracji do ZUS, prowadziły wszelkie sprawy kadrowe, naliczanie i wypłacanie wynagrodzenia, zatem przejęły całość zadań i kompetencji skarżącej w zakresie jej działalności, a tym samym z mocy prawa stały się pracodawcą dla zatrudnionych przez nich pracowników na podstawie art. 23¹ k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano również, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania z naruszeniem art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. oraz art. 379 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy systemowej. Sąd pierwszej instancji ustanowił dla Spółki R., która nie posiada organów uprawnionych do reprezentowania, kuratora do doręczeń w trybie art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. W ocenie skarżącej, umocowanie tego kuratora jest zbyt słabe i niewystarczające dla właściwej reprezentacji strony w procesie, skoro jest on kuratorem do doręczeń. Wobec czego zachodzi nieważność postępowania ze względu na prowadzenie postępowania z udziałem Spółki R., w sytuacji, gdy Spółka ta nie posiadała organów uprawnionych do jej reprezentacji (art. 379 pkt 2 k.p.c.). Uzasadniając zaś zarzut nieważności postępowania z art. 379 pkt 1 k.p.c., skarżąca zarzuciła, że Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do okoliczności, że organ rentowy w ogóle nie wydał decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym przez zainteresowanych w Spółkach R. i K. i rozstrzygał kwestię

podlegania przez zainteresowanych ubezpieczeniom społecznym bez uprzedniej decyzji organu rentowego w tym przedmiocie. Zdaniem skarżącej, sytuacja ta skutkowałą zaistnieniem przesłanki nieważności z art. 379 pkt 1 k.p.c. Podkreślono, że sądy rozpoznające analogiczne sprawy przyjmują jednolite stanowisko, iż organ rentowy winien w pierwszej kolejności wydać decyzję wobec spółki, która zgłosiła zainteresowanych do ubezpieczeń społecznych, gdyż w innym wypadku doszłoby do nieuprawnionego zastąpienia przez sąd organu rentowego, co jest bezprawne wobec niedopuszczalności drogi sądowej.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej i nieuzasadnionej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według stawek przewidzianych prawem w postępowaniu przez Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

W rozpoznawanej sprawie skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

W pierwszej kolejności należy zatem rozważyć zasadność twierdzenia skarżącej o nieważności postępowania ze względu na wystąpienie okoliczności określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z naruszeniem art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 i 144 k.p.c. oraz okoliczności wskazanych w art. 379 pkt 1 k.p.c. ze względu na naruszenie art. 38 ust. 1 ustawy systemowej. Jeżeli chodzi o zarzut nieważności postępowania powiązany z art. 379 pkt 2 k.p.c., twierdzenia skarżącej nie uwzględniają okoliczności rozpoznawanej sprawy, na które zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a mianowicie - sprawa ta jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, a brak organów dotyczy Spółki, która mogła wziąć udział w tym postępowaniu wyłącznie w charakterze

zainteresowanego, o ile podjęłaby decyzję o przystąpieniu do sprawy w terminie 14 dni od jej zawiadomienia (art. 477¹¹ § 1 i 2 k.p.c.). Z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. wynika natomiast, że do zainteresowanego nie stosuje się art. 174 § 1 k.p.c., w tym pkt 2 wskazującego na obowiązek zawieszenia postępowania z urzędu, jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej stroną zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie, chyba że ustanowiono kuratora na podstawie art. 69 § 1 lub art. 42 § 1 k.c. W tych okolicznościach ustanowienie kuratora do doręczeń dla Spółki R., który po odebraniu zawiadomienia o toczącym się postępowaniu, nie zgłosił przystąpienia do sprawy, nie stanowiło naruszenia przepisów prawa procesowego, które skutkowałyby nieważnością postępowania. Stanowisko to nie jest sprzeczne z stanowiskiem Sądu Najwyższego przyjętym w postanowieniu z dnia 26 czerwca 2014 r., III CZ 24/14 (LEX nr 1498495). W orzeczeniu tym zaaprobowano możliwość ustanowienia kuratora na podstawie art. 146 k.p.c. w związku z art. 143 k.p.c. w przypadku braku organów osoby prawnej, o ile jest to uzasadnione szczególnymi okolicznościami konkretnej sprawy, gdy do czasu powołania kuratora z art. 42 k.c. i wszczęcia właściwego postępowania likwidacyjnego zachodzi potrzeba podjęcia obrony praw osoby prawnej w postępowaniu cywilnym. Pogląd ten został potwierdzony w późniejszym orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 2017 r., III PK 170/16, OSNP 2018 nr 8, poz. 106). Odnosnie do twierdzenia skarżącej o niedopuszczalności drogi sądowej ze względu na niewydanie decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom przez zainteresowanych w Spółkach R. i K.U.K.–E.F.I., która to decyzja powinna zostać wydana w pierwszej kolejności, ponieważ warunkuje możliwość odniesienia się do treści zaskarżonych decyzji, to twierdzenie to nie ma podstaw w przepisach prawa obowiązujących w okresie objętych zaskarżoną decyzją. Konieczność wydania takiej decyzji przed rozpoznaniem odwołania od decyzji zaskarżonych w tej sprawie nie wynika z art. 38 ust. 1 ustawy systemowej. Nie znajduje również uzasadnienia w innych przepisach tej ustawy określających kompetencje organu rentowego, w szczególności art. 83 ustawy systemowej, który wymienia przykładowo rodzaje decyzji, do wydania, których uprawniony jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie wypowiadając się co do kolejności, w jakiej poszczególne rodzaje decyzji winny być wydawane.

Jeżeli zaś chodzi o występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to celowym jest przypomnienie, że zagadnienie prawne powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, LEX nr 1515455), a skarżący powinien wykazać za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2015 r., II PK 61/15, LEX nr 1968444, oraz powołane tam orzeczenia). Zagadnienie prawne powinno zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224). Z czym z kolei wiąże się wymóg takiego sformułowania zagadnienia prawnego, aby dotyczyło kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości, których rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 czy z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Zagadnienie sformułowane przez skarżącą nie spełnia tych wymogów.

O ile skarżąca wskazała regulacje prawne, z którymi wiąże sformułowane we wniosku zagadnienie, to przedstawiony przez nią problem nie ma charakteru ogólnego i abstrakcyjnego. Sprowadza się do udzielania odpowiedzi na pytanie, czy w okolicznościach tej konkretnej sprawy doszło do przejścia zakładu pracy, którego skutkiem jest zmiana pracodawcy. Przypomnieć jednak trzeba, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w zakresie rozumienia pojęcia przejścia zakładu pracy, o czym stanowi art. 23¹ § 1 k.p. (zob. wyrok z dnia 14 czerwca 2012 r., I PK 235/11, LEX nr 1250558 oraz z dnia 13 marca 2014 r., I BP 8/13, OSNP 2015 nr 8, poz.110 i powołane tam orzeczenia). W tych judykatach Sąd Najwyższy podsumował sposób dokonywania oceny czy nastąpiło przejście zakładu pracy na innego pracodawcę, wyraźnie umiejscawiając tę ocenę w ramach procesu subsumcji stanu faktycznego ustalonego w konkretnej sprawie do normy wynikającej z art. 23¹ § 1 k.p. Przyjęto, że, po pierwsze, należy dokonać

identyfikacji zakładu pracy lub części zakładu pracy, który jest przedmiotem przejścia. Następnie, należy ustalić, jakiego rodzaju jednostka jest przedmiotem przejścia, w szczególności, czy jest to jednostka, którą konstituuje zespół pracowników, czy też o jej wyodrębnieniu przesądzą składniki materialne. Na koniec, należy ocenić, czy jednostka ta zachowała tożsamość po przejściu, przy czym badanie to powinno obejmować dokonanie całościowej oceny. Ocena czy przejmowana jednostka zachowała tożsamość zależy natomiast od tego, czy działanie jednostki opiera się głównie na pracy ludzkiej, czy na składnikach majątkowych. Tym samym skarżąca nie sformułowała problemu prawnego, który dotychczas nie został rozstrzygnięty w judykaturze, a którego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej, porzeczając na kwestionowaniu oceny prawnej Sądu Apelacyjnego co do tego, czy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy doszło do zmiany pracodawcy na podstawie art. 23¹ k.p.

Kierując się motywami przedstawionymi powyżej Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz oddalił wniosek organu rentowego o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem w odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy porzeczając na wniosku o oddalenie skargi kasacyjnej i tylko z tym związał wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961; z dnia 17 września 2014 r., II CNP 17/14, LEX nr 1537289 czy z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91).